

UOHSX0060ET5

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R379/2013/VZ-26757/2014/322/MLr/PSe

Brno 19. prosince 2014

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 18. 11. 2013, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 20. 11. 2013 zadavatelem –

- **Dopravním podnikem hl. m. Prahy, akciová společnost, IČ 00005886, se sídlem Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9,**

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S166/2013/VZ-21274/2013/514/MDI ze dne 1. 11. 2013 ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, zadavatelem při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „**RTT Poděbradská**“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 27. 3. 2012 a uveřejněno dne 6. 4. 2012 ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem 213366 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 18. 4. 2012 pod evidenčním číslem 2012/S 75-124038,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S166/2013/VZ-21274/2013/514/MDI ze dne 1. 11. 2013

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jenž je dle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“¹), příslušný k dohledu nad dodržováním zákona, obdržel dne 14. 9. 2012 podnět obchodní společnosti EUROVIA CS, a.s., IČ 45274924, se sídlem Národní 10, 113 19 Praha 1 (dále jen „**EUROVIA CS, a.s.**“), k přezkoumání možného spáchání správního deliktu zadavatelem – obchodní společností Dopravní podnik hl.m. Prahy, akciová společnost, IČ 00005886, se sídlem Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9 (dále jen „**zadavatel**“), při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „RTT Poděbradská“ (dále jen „**veřejná zakázka**“) zadávané v otevřeném zadávacím řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 27. 3. 2012 a uveřejněno dne 6. 4. 2012 ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem 213366 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 18. 4. 2012 pod evidenčním číslem 2012/S 75-124038. EUROVIA CS, a.s. uplatnila uvedený podnět společně s návrhem na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.
2. EUROVIA CS, a.s. spatřovala porušení zákona v tom, že zadavatel nepřezkoumal námitky EUROVIA CS, a.s. ze dne 15. 8. 2012 proti rozhodnutí zadavatele o zrušení rozhodnutí o vyloučení uchazeče obchodní společnosti HOCHTIEF CZ a.s., IČ 46678468, se sídlem Plzeňská 16/3217, 150 00 Praha 5 (dále jen „**HOCHTIEF CZ a. s.**“) z další účasti v zadávacím řízení, a námitky EUROVIA CS, a.s. proti zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, kterou byla právě nabídka EUROVIA CS, a.s.
3. Úřad přípisem č. j. ÚOHS-S166/2013/VZ-5602/2013/514/MDI ze dne 27. 3. 2013 oznámil zadavateli zahájení správního řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatelem dle § 120 odst. 1 písm. g) zákona. Citované oznámení o zahájení správního řízení bylo doručeno dne 28. 3. 2013 jedinému účastníku správního řízení – zadavateli, a tímto dnem bylo zahájeno správní řízení podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Úřad zahájení správního řízení odůvodnil tím, že na základě dokumentace o veřejné zakázce poskytnuté zadavatelem ve správním řízení o návrhu navrhovatele EUROVIA CS, a.s., zahájeném dne 14. 9. 2012 a vedeném pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ, získal pochybnosti o tom, zda zadavatel postupoval v zadávacím řízení při vyřizování námitek stěžovatele EUROVIA CS, a.s. v souladu se zákonem.
4. Úřad ve správním řízení zjistil, že zadavatel dne 20. 8. 2012 obdržel námitky EUROVIA CS, a.s. ze dne 15. 8. 2012 proti rozhodnutí zadavatele o zrušení svého rozhodnutí o vyloučení uchazeče HOCHTIEF CZ a. s. z další účasti v zadávacím řízení, a námitky EUROVIA CS, a.s. proti zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Zadavatel o těchto námitkách nerozhodl, resp. je nepřezkoumal v plném rozsahu a do 10 dnů od jejich obdržení neodeslal stěžovateli EUROVIA CS, a.s. písemné rozhodnutí o tom, zda podaným námitkám vyhovuje či nikoliv. Dne 6. 9. 2012 zadavatel odeslal všem uchazečům, včetně uchazeče

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a dodavatelů v zadávacím řízení.

EUROVIA CS, a.s. oznámení, ve kterém informoval o námitkách EUROVIA CS, a.s. a sdělil, že o námitkách nerozhodl ve lhůtě dle § 111 odst. 1 zákona, a že jim ve smyslu ustanovení § 111 odst. 5 zákona nevyhověl.

II. Napadené rozhodnutí

5. Dne 1. 11. 2013 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S166/2013/VZ-21274/2013/514/MDI (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
6. Úřad ve výroku I. napadeného rozhodnutí rozhodl tak, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona tím, že postupoval v rozporu s § 111 odst. 1 zákona, když nepřezkoumal námitky EUROVIA CS, a.s. ze dne 15. 8. 2012 proti rozhodnutí zadavatele o zrušení rozhodnutí o vyloučení uchazeče HOCHTIEF CZ a. s. z další účasti v otevřeném zadávacím řízení a námitky EUROVIA CS, a.s. proti zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky v zadávacím řízení, ačkoliv tyto námitky byly podány řádně a včas.
7. Výrok I. napadeného rozhodnutí Úřad založil na právním závěru, že zadavatel podané námitky nepřezkoumal, ačkoliv dle § 111 odst. 1 zákona je povinen podané námitky v plném rozsahu přezkoumat a do 10 dnů ode dne obdržení námitek odeslat stěžovateli písemné rozhodnutí o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv, s uvedením důvodu; dle Úřadu je zřejmé, že zadavatel nepostupoval v souladu s ustanovením § 111 odst. 1 zákona.
8. Úřad tento závěr založil rovněž na úvaze, že zadavatel dne 6. 9. 2012 pouze odeslal všem uchazečům oznámení, ve kterém informoval o podaných námitkách EUROVIA CS, a.s. a současně oznámil, že o těchto námitkách nerozhodl ve lhůtě dle § 111 odst. 1 zákona, a tedy námitkám ve smyslu ustanovení § 111 odst. 5 zákona nevyhověl. Úřad konstatoval, že zadavatel byl povinen rozhodnutí o námitkách EUROVIA CS, a.s., které obdržel dne 20. 8. 2012, odeslat podle § 111 odst. 1 zákona stěžovateli EUROVIA CS, a.s. nejpozději dne 30. 8. 2012. Úřad dále konstatoval, že zadavatel podané námitky zcela ignoroval a nepřezkoumal je ani z části; zadavatel 17 dnů po obdržení podaných námitek všechny uchazeče informoval, že o námitkách nerozhodl ve lhůtě dle ustanovení § 111 odst. 1 zákona, a tedy jim dle ustanovení § 111 odst. 5 zákona nevyhověl.
9. Úřad rovněž konstatoval, že zadavatel ve svém vyjádření nepopírá, že podané námitky EUROVIA CS, a.s. nepřezkoumal, ale argumentuje tím, že v daném případě není dána materiální stránka správního deliktu. Úřad uvedenou námitku zadavatele vypořádal tak, že je zcela evidentní, že zadavatel postupoval v rozporu s § 111 odst. 1 zákona, a dále že zadavatel je v režimu zákona „*nadán objektivní odpovědností při postupu podle zákona*“.
10. Zadavatel rovněž namítal, že Úřad vedl toto správní řízení o správním deliktu zadavatele i přes překážku litispendence, čímž měl porušit zásadu *ne bis in idem*, neboť ve věci možného správního deliktu jsou vedena souběžně dvě správní řízení (kromě tohoto správního řízení také správní řízení o návrhu EUROVIA CS, a.s. na přezkoumání úkonu zadavatele vedené pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ). Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí v této souvislosti upozornil na to, že předmětem správního řízení ve věci pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ, není podezření ze spáchání správního deliktu zadavatelem dle § 120 odst. 1 písm. g) zákona, o čemž svědčí výroková část rozhodnutí č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013 a jeho odůvodnění.

11. Úřad uzavřel, že v daném případě překážka litispendence (překážka zahájeného či probíhajícího řízení v téže věci) ve smyslu ustanovení § 48 správního řádu nenastala. Konstatoval, že dne 14. 9. 2012 obdržel návrh EUROVIA CS, a.s., ve kterém jmenovaná společnost uvedla okolnosti o možném spáchání správního deliktu, když zadavatel porušil ustanovení § 111 zákona; v daném případě Úřad dospěl k závěru, že nebude projednávat ve správním řízení o návrhu ze dne 14. 9. 2012 (v rámci správního řízení vedeného pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ) část návrhu směřující proti úkonům zadavatele a současně rozhodovat o správním deliktu. Úřad dále uzavřel, že pokud by hodlal rozhodovat v rámci správního řízení vedeného pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ, seznámil by zadavatele s tím, že správní řízení je vedeno i ve věci možného spáchání správního deliktu, což se však v řízení pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ nestalo.
12. Úřad ve výroku II. napadeného rozhodnutí uložil zadavateli pokutu ve výši 50 000 Kč.
13. Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí při stanovení výše pokuty vzal v úvahu, že následkem jednání zadavatele je stav, kdy se zadavatel k namítaným skutečnostem stěžovatele nijak nevyjádřil, resp. neposkytl stěžovateli své stanovisko, ačkoliv zákon tento postup od zadavatele výslovně vyžaduje; zadavatel v daném případě ani nevyvinul snahu námítky přezkoumat, pouze informoval uchazeče, že o námítkách nerozhodl ve lhůtě dle § 111 odst. 1 zákona, a tedy ve smyslu § 111 odst. 5 zákona jim nevyhověl. Úřad posoudil, že nepřezkoumání námitek a tedy neposkytnutí stanoviska zadavatele stěžovateli je hrubé porušení zákonem stanovené povinnosti, jejíž nesplnění zákon kvalifikuje jako spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. g) zákona.
14. Úřad posoudil jako škodlivý následek okolnost (odstavec 52. odůvodnění napadeného rozhodnutí), že stěžovatel nebyl obeznámen s postojem zadavatele k v námítkách namítaným skutečnostem. Úřad přihlédl k tomu, že v daném případě nedošlo k porušení práva EUROVIA CS, a.s. jako stěžovatele bránit se postupu zadavatele podáním návrhu, neboť EUROVIA CS, a.s. podala podle § 114 odst. 5 zákona návrh, přestože zadavatel o tomto EUROVIA CS, a.s. jako stěžovatele nepoučil, jako k polehčující okolnosti. Úřad posoudil jako přitěžující okolnost vztah zadavatele k vyřizování podaných námitek, tedy k tomu, že zadavatel nerespektoval zákonem stanovené povinnosti dle ustanovení § 111 zákona a podanými námítkami se v podstatě vůbec nezabýval.
15. Úřad konstatoval, že pokutu ve výši 50 000 Kč nelze považovat za likvidační, a to s ohledem na skutečnost, jakých ekonomických výsledků zadavatel v roce 2012 dosáhl, a také vzhledem k objemu prostředků, s nimiž zadavatel hospodaří.

III. Rozklad zadavatele

Zachování lhůty pro podání rozkladu

16. Dne 20. 11. 2013 obdržel Úřad rozklad zadavatele ze dne 18. 11. 2013 proti napadenému rozhodnutí. Zadavatel brojí proti napadenému rozhodnutí v celém jeho rozsahu.
17. Z dokladu o doručení napadeného rozhodnutí zadavateli je zřejmé, že zadavateli bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 4. 11. 2013. Poslední den 15 denní lhůty pro podání rozkladu tak zadavateli uplynul v úterý 19. 11. 2013.

18. Dne 20. 11. 2013 v 10:39 hod. Úřad obdržel poštovní zásilku (odeslanou z Prahy), která obsahovala rozklad zadavatele proti napadenému rozhodnutí, tedy den následující po uplynutí lhůty pro podání rozkladu. Z obálky poštovní zásilky (obsahující rozklad zadavatele) pak není zřejmé, kterého dne byla tato zásilka podána držiteli poštovní licence.
19. Dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu platí, že je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Dle § 40 odst. 2 správního řádu platí, že v pochybnostech se lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak.
20. Vzhledem k tomu, že nelze zjistit ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu datum podání poštovní zásilky (obsahující rozklad) držiteli poštovní licence, a zároveň Úřad (v Brně) obdržel poštovní zásilku (podanou v Praze) dopoledne dne následujícího po uplynutí lhůty, jsou zde pochybnosti o tom, zda zadavatel podal rozklad včas. Vzhledem k tomu, že zde jsou tyto důvodné pochybnosti, uplatní se fikce podle § 40 odst. 2 správního řádu, a tedy platí, že lhůta pro podání rozkladu zadavatele proti napadenému rozhodnutí zůstala zachována; zadavatel tak uplatnil rozklad včas.

Námítky rozkladu

21. Zadavatel předně namítá, že Úřad byl povinen rozhodovat o spáchání správního deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona právě v řízení o návrhu navrhovatele EUROVIA CS, a.s. ze dne 14. 9. 2012 (vedeném Úřadem pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ), neboť skutkové okolnosti, o kterých bylo rozhodováno v tomto správním řízení (řízení o správním deliktu zahájeném dne 28. 3. 2013), navrhovatel EUROVIA CS, a.s. uvedl již v návrhu ze dne 14. 9. 2012.
22. Zadavatel k tomu blíže uvádí, že navrhovatel EUROVIA CS, a.s. v návrhu ze dne 14. 9. 2012 tvrdil, že zadavatel porušil zákon, když o jeho námítkách zadavatel nerozhodl ve lhůtě dle § 111 odst. 1 zákona. Dle zadavatele byl návrh plně konzumován v původním správním řízení (pozn. předsedy Úřadu: v řízení o návrhu směřujícím proti zrušení rozhodnutí zadavatele o vyloučení HOCHTIEF CZ a.s. a zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky vedeného pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ). Zadavatel dále konstatuje, že Úřad v řízení o návrhu ze dne 14. 9. 2012 vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013, kterým návrh ze dne 14. 9. 2012 zamítl s odkazem na § 118 odst. 5 písm. a) zákona, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo 2 zákona. Zadavatel je přesvědčen, že Úřad se ve výrokové části nevypořádal s tvrzeními navrhovatele EUROVIA CS, a.s. o porušení zákona zadavatelem, když o nich ve výrokové části nerozhodl. Úřad dle zadavatele porušil § 68 odst. 2 správního řádu, když ve výroku rozhodnutí č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2012 nerozhodl o návrhu ve všech jeho částech.

23. Zadavatel namítá, že Úřad postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání, když se při vedení tohoto správního řízení a vydání napadeného rozhodnutí řídil úvahou, že Úřad není oprávněn rozhodovat v rámci návrhového správního řízení o správních deliktech. Zadavatel uvádí, že rozhodnutím č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013, kterým byl zamítnut návrh navrhovatele EUROVIA CS, a.s., bylo rozhodnuto ve prospěch zadavatele, a proto rozklad proti citovanému rozhodnutí neuplatnil. Zadavatel konstatuje, že byl přesvědčen ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu o tom, že Úřad by uložil sankci za nezákonné vypořádání námitek navrhovatele EUROVIA CS, a.s. současně při projednání návrhu ze dne 14. 9. 2012, jak již činil (před vydáním i po vydání napadeného rozhodnutí) dlouhodobě ve své rozhodovací praxi.
24. Zadavatel v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S31/2011/VZ-6012/2011/540/MKr ze dne 9. 5. 2011 a na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S397/2012/VZ-6596/2013/511/MKl ze dne 12. 4. 2013, ve kterých Úřad návrh na zahájení správního řízení zamítl a zároveň rozhodoval o správním deliktu. Zadavatel uvádí, že z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, z jakého důvodu Úřad vybočil ze své dosavadní rozhodovací praxe. Zadavatel rovněž odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 52/2010-89 ze dne 10. 11. 2011; právě v tomto soudním sporu dle zadavatele Úřad intenzivně obhajoval „koncentraci řízení“. Dle zadavatele napadené rozhodnutí jako ojedinělé odchylení od dlouhodobé rozhodovací praxe „negativně působí na přesvědčivost, srozumitelnost a přezkoumatelnost“ napadeného rozhodnutí i rozhodnutí č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013.
25. Zadavatel dále tvrdí, že Úřad zřejmě neoprávněně vrátil kauci navrhovateli, kterou složil společně s podáním návrhu na zahájení správního řízení. Zadavatel odkazuje na § 115 odst. 3 zákona, dle kterého se kauce vrací navrhovateli rovněž v případě, kdy Úřad společně se zamítnutím návrhu podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona rozhodne o tom, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona. Zadavatel namítá, že z § 115 odst. 3 zákona vyplývá povinnost Úřadu rozhodnout o zamítnutí návrhu navrhovatele v jednom jediném správním řízení a rozhodnutí, neboť jinak nemá možnost navrhovateli vrátit kauci složenou společně s jinak důvodným návrhem. Zadavatel konstatuje, že jestliže v daném případě Úřad nejprve pravomocně rozhodl o zamítnutí návrhu a následně vydal rozhodnutí ve věci správního deliktu, nebyl oprávněn vrátit navrhovateli kauci.
26. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu provedl důkaz správním spisem pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ za účelem zjištění stavu věci týkající se vrácení kauce navrhovateli. Pokud by bylo zjištěno, že kauce byla navrhovateli vrácena, byl by potvrzen závěr zadavatele, že běží dvě správní řízení o správním deliktu zadavatele, a to pravomocně skončené správní řízení, vedené pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ o návrhu ze dne 14. 9. 2012, a správní řízení vedené pod spis. zn. ÚOHS-S166/2013/VZ. Zadavatel uvádí, že pokud by byly prokázány výše uvedené okolnosti, byla by dána překážka litispendence, kterou zadavatel namítal již při zahájení správního řízení vedeného pod spis. zn. ÚOHS-S166/2013/VZ.
27. Zadavatel dále v rozkladu namítá, že Úřad jeho námitku o překážce litispendence vypořádal nedostatečně, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Závěr rozkladu

28. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil.

Podnět zadavatele k zahájení přezkumného řízení

29. Zadavatel uplatnil společně s rozkladem proti napadenému rozhodnutí v jednom podání také podnět k zahájení přezkumného řízení. Zadavatel uvádí, že rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013 je v rozporu s právními předpisy, konkrétně s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu.

IV. Řízení o rozkladu

30. Úřad neshledal podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí postupem dle § 87 správního řádu, a proto podle § 88 odst. 1 správního řádu předal správní spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu.
31. Předseda Úřadu usnesením č. j. ÚOHS-R379/2013/VZ-13089/2014/322/MLr ze dne 20. 8. 2014 určil zadavateli lhůtu pět pracovních dnů, ve které byl zadavatel povinen prokázat oprávnění osoby, která jménem zadavatele podepsala podání ze dne 18. 11. 2013, kterým zadavatel mimo jiné uplatnil rozklad.
32. Zadavatel následně prokázal oprávnění osoby, která jménem zadavatele podepsala rozklad, avšak toliko ve věci správního řízení sp. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ, tj. v řízení odlišném, jednat jménem zadavatele ve smyslu ustanovení § 30 správního řádu.
33. Předseda Úřadu usnesením č. j. ÚOHS-R379/2013/VZ-18407/2014/322/MLr ze dne 23. 10. 2014 určil zadavateli lhůtu deset dnů, ode dne doručení tohoto usnesení, k prokázání oprávnění Lukasje Sebastiana Kryňského, který jménem zadavatele podepsal rozklad, učinit tak jménem zadavatele nebo k dodatečnému schválení rozkladu osobou oprávněnou jednat jménem zadavatele ve smyslu § 30 odst. 1 správního řádu, případně osobou zmocněnou zadavatelem na základně plné moci dle § 33 správního řádu.
34. Zadavatel podáním ze dne 5. 11. 2014, dodatečně schválil podání rozkladu vedoucím právního odboru zadavatele, Mgr. Lukaszem Sebastianem Kryňskim.

Stanovisko předsedy Úřadu

35. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
36. Úřad tím, že ve výroku I. napadeného rozhodnutí rozhodl tak, že zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona tím, že postupoval v rozporu s § 111 odst. 1 zákona, když nepřezkoumal námitky podané stěžovatelem EUROVIA CS, a.s. směřující proti rozhodnutí zadavatele o zrušení rozhodnutí o vyloučení uchazeče HOCHTIEF CZ a. s. z další účasti v zadávacím řízení a námitky EUROVIA CS, a.s. proti zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, ačkoliv tyto námitky byly podány řádně a včas, rozhodl správně a zákonně.

37. Úřad tím, že ve výroku II. napadeného rozhodnutí rozhodl tak, že zadavateli za spáchání správního deliktu uložil podle § 120 odst. 2 písm. b) zákona pokutu ve výši 50 000 Kč, rozhodl správně a zákonně.
38. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, na základě kterých jsem rozhodl rozklad zamítnout potvrdit napadené rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

39. Zadavatel vytýká Úřadu, že byl povinen rozhodovat o spáchání správního deliktu zadavatele v řízení o návrhu společnosti EUROVIA CS, a.s. ze dne 14. 9. 2013, když relevantní skutkové okolnosti týkající se porušení zákona zadavatelem při vypořádání jejich námitek již uvedla jmenovaná společnost ve svém návrhu ze dne 14. 9. 2013. K tomu uvádím následující.
40. Dne 14. 9. 2012 obdržel Úřad návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že zadavatel pochybil při vyřizování podaných námitek EUROVIA CS, a.s. (jako stěžovatele). Úřad tento návrh zamítl rozhodnutím č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013.
41. Jak vyplývá ze správního spisu vedeného ve věci právě posuzované, Úřad přípisem č. j. ÚOHS-S166/2013/VZ-5602/2013/514/MDI ze dne 27. 3. 2013 oznámil zadavateli jako jedinému účastníku, že zahajuje správní řízení „z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona zadavatelem (...) při zadávání veřejné zakázky „RTT Poděbradská“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 27. 3. 2012“. Úřad v odůvodnění oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že získal pochybnosti, zda zadavatel postupoval při vyřizování námitek EUROVIA CS, a.s. v souladu s ustanovením § 111 zákona, a proto zahájil správní řízení z moci úřední. Úřad v oznámení o zahájení správního řízení označil jako skutek, o kterém bude vedeno správního řízení tak, že „zadavatel obdržel dne 20. 8. 2012 námitky (...) EUROVIA CS, a.s. (...) ze dne 15. 8. 2012, kterými brojí proti rozhodnutí zadavatele o zrušení rozhodnutí o vyloučení dodavatele společnosti HOCHTIEF CZ a.s. z účasti v zadávacím řízení a zrušení rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky v rámci předmětného zadávacího řízení. Zadavatel o podaných námitkách nerozhodl, resp. nepřezkoumal podané námitky v plném rozsahu a do 10 dnů od obdržení námitek neodeslal stěžovateli EUROVIA CS, a.s. písemné rozhodnutí o tom, zda (...) vyhovuje či nikoliv. Zadavatel pouze dne 6. 9. 2012 všem uchazečům o předmětnou veřejnou zakázku (...) zaslal oznámení o podaných námitkách“.
42. K tomu uvádím, že správní řízení zahájené na základě návrhu a správní řízení zahájené z moci úřední o správním deliktu jsou dvě samostatná a různá správní řízení (k tomu např. rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. 3 R 1/00 – Ku ze dne 31. 3. 2000 o samostatnosti správního řízení na návrh a správního řízení zahájeného z moci úřední). Tato správní řízení se odlišují nejen procesním úkonem vedoucím k jeho zahájení, aplikovatelnou právní úpravou týkající se vedení řízení, okruhem účastníků, právy a povinnostmi účastníků, povinnostmi správního orgánu (zde Úřadu), ale především správní řízení o návrhu a správní řízení o deliktu mají různý předmět řízení.
43. Předmět správního řízení zahájeného na návrh je určen obsahem toho kterého návrhu (v čem navrhovatel spatřuje porušení zákona a čeho se domáhá). Úřad dlouhodobě a konstantně ve své rozhodovací praxi účastníkům deklaruje po zahájení správního řízení

na základě návrhu, že předmět řízení je vymezen právě obsahem návrhu. Sám návrh musí ve smyslu § 114 odst. 1 zákona směřovat proti *úkonům* zadavatele, které vylučují nebo by mohly vyloučit zásady stanovené v § 6 zákona a v jejichž důsledku hrozí nebo vznikla újma na právech navrhovatele, neboť pouze o úkonech lze rozhodnout ve správním řízení o návrhu dle § 114 odst. 1 zákona tak, že Úřad zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon zadavatele podle § 118 odst. 1 zákona. Z povahy věci (a především z dikce zákona) tak nelze v řízení o návrhu *zrušit* jednání zadavatele spočívající výlučně v jeho nečinnosti. Není vyloučeno, jako v případě návrhu EUROVIA CS, a.s. ze dne 14. 9. 2012, že společně s podáním návrhu zadavatel uplatní i jiná tvrzení, která však nesměřují proti úkonu zadavatele, ale naopak proti tomu, že zadavatel neučinil úkon, který je dle zákona povinen učinit (např. neodeslal stěžovateli v zákonné lhůtě rozhodnutí o námitkách). Okolnost, že navrhovatel uplatnil společně s návrhem dle § 114 odst. 1 zákona tvrzení, že spatřuje porušení zákona v tom, že zadavatel neučinil úkon v režimu zákona, z těchto tvrzení nečiní věc (předmět řízení, meritum) správního řízení o návrhu dle § 114 odst. 1 zákona, a to zvláště za situace, kdy jednání zadavatele spočívající v nekonání vykazuje znaky skutkové podstaty správního deliktu (v daném případě správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. g) zákona).

44. Předmětem, resp. věcí, o níž je rozhodováno ve správním řízení o správním deliktu, je správní delikt. V této souvislosti odkazují na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 5/2008, dle kterého *„Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (...) věcí, níž je rozhodování, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (...) Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu“*. K vymezení správního deliktu jako předmětu správního řízení dále odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 12/2005-51 ze dne 26. 1. 2006, dle kterého *„Je-li správním deliktem protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem a za které ukládá správní úřad trest stanovený normou správního práva (srov. Hendrych D. a kol, Správní právo, obecná část, 5. Vydání, Praha, C. H. Beck, 2003, str. 201); je jednoznačné vymezení takového protiprávního jednání condicio sine qua non zákonnosti správního rozhodnutí.“*
45. Namítá-li tedy zadavatel, že Úřad byl povinen rozhodnout o spáchání správního deliktu již v řízení o návrhu navrhovatele EUROVIA CS, a.s. ze dne 14. 9. 2012 (vedené pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ), protože již v návrhu ze dne 14. 9. 2012 uvedl relevantní skutkové okolnosti týkající se porušení zákona zadavatelem při vypořádání jejich námitek, tak uvádím, že Úřad nebyl a není povinen rozhodovat o spáchání správního deliktu v řízení o návrhu, neboť se jedná o dvě samostatné věci. Navrhovatel EUROVIA CS, a.s. uplatnil společně s návrhem ze dne 14. 9. 2012 tvrzení, že zadavatel nevyřídil námitky navrhovatele EUROVIA CS, a.s. v zákonné lhůtě (tedy nikoliv proti úkonu, ale proti *„absenci úkonu“*); zároveň však takové jednání zadavatele spočívající v nekonání (omisivní jednání) zákon sankcionuje podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona jako správní delikt.

46. Správní řízení o správních deliktech v režimu zákona Úřad zahajuje z moci úřední (ex offio) podle § 46 odst. 1 správního řádu, tedy i správní řízení o spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. g) zákona. Na této skutečnosti nemůže ničeho změnit ani to, že se Úřad o možném spáchání správního deliktu dozvěděl z návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, a nikoliv například z obdrženého podnětu či z poznatků z vlastní činnosti, které lze označit za podklady, na jejichž základě je řízení z moci úřední obvykle zahajováno.
47. Zadavatel dále v této souvislosti vytýká Úřadu, že se odchýlil od své dlouhodobé rozhodovací praxe, přičemž zadavatel odkazuje na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S31/2011/VZ-6012/2011/540/MKr ze dne 9. 5. 2011 a na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S397/2012/VZ-6596/2013/511/MKl ze dne 12. 4. 2013, ve kterých Úřad návrh na zahájení správního řízení zamítl a zároveň rozhodoval o správním deliktu.
48. K tomu uvádím, že Úřad skutečně v jiných případech rozhodl o návrhu a zároveň o správním deliktu v jednom rozhodnutí; zákonem ani správním řádem totiž není výslovně vyloučeno, aby Úřad *rozšířil* předmět správního řízení zahájeného na návrh o řízení vedené ve věci správního deliktu (pouze k otázce *rozšíření* předmětu správního řízení odkazují na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 52/2010-89 ze dne 10. 11. 2011, dle kterého *„rozšíření předmětu správního řízení nad rámec skutečností (podezření) plynoucích ze samotného návrhu na zahájení řízení uskutečnit lze. Žádné z ustanovení ZVZ odpověď přímo neposkytuje, a tedy ZVZ takový postup přímo nevylučuje, nadto není takový postup podle zdejšího soudu vyloučen ani aplikací žádného z ustanovení správního řádu, subsidiárně aplikovatelného“*), avšak i takové správní řízení vedené ve věci správního deliktu je Úřad povinen zahájit postupem dle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu.
49. V této souvislosti odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 58/2009 – 541 ze dne 31. 3. 2010, dle kterého *„předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak (...) aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“*, dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, pod sp. zn. 5 A 73/2002 a na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 1996, sp. zn. 6 A 100/1994.
50. Dále plně odkazují na správný závěr Úřadu (odstavec 39. odůvodnění napadeného rozhodnutí), dle kterého *„Úřad jakožto správní orgán je oprávněn podle § 140 správního řádu na požádání účastníka nebo z moci úřední spojit různá řízení, k nimž je příslušný a pokud to dovoluje povaha projednávaného případu“*. Zákon ani správní řád však neukládá Úřadu, aby vždy vedl společné řízení o správním řízení o návrhu a o správním řízení o spáchání správního deliktu. Hodlá-li však Úřad vést společně správní řízení ve věci návrhu a ve věci spáchání správního deliktu, je povinen v takovém správním řízení zajistit rovnou ochranu procesních práv účastníků (tj. procesní práva zadavatele a navrhovatele ve správním řízení o návrhu; procesní práva zadavatele ve správním řízení o správním deliktu). Zdůrazňuji, že navrhovateli (přesněji osobě, která uplatnila podnět) v řízení o spáchání správního deliktu zadavatele nevznikají žádná procesní práva ve smyslu zákona nebo správního řádu (*např. právo navrhopat důkazy ve prospěch či neprospěch zadavatele, právo vyjádřit v řízení své stanovisko, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, právo přispívat k obvinění zadavatele, právo uplatnit rozklad, právo nahlížet do správního spisu vedeného ve věci správního deliktu jako účastník správního řízení o spáchání správního deliktu*), neboť není účastníkem správního řízení o spáchání správního deliktu zadavatelem (k tomu také rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af 19/2012-101 ze dne 25. 2. 2014).

51. Mám za to, že v daném případě se jeví právě pro zachování procesních práv zadavatele jako daleko vhodnější a přehlednější postup, který v dané věci zvolil Úřad, tj. nevést společné správní řízení ve věci návrhu a ve věci správního deliktu zadavatele, neboť v takovém společném řízení hrozí, že budou zasažena procesní práva účastníků intenzitou způsobující nezákonnost meritorního rozhodnutí. Právě z důvodu zachování zásady rovnosti účastníků před zákonem je tak v daném případě zcela namístě vést správní řízení o návrhu a správní řízení o správním deliktu *odděleně*, nikoliv společně.
52. K námitce rozkladu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad neuvedl, z jakých důvodů se odchýlil od dosavadní praxe, uvádím následující. Úřad v odstavci 39. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„se ztotožňuje s argumentací zadavatele, že Úřad vede taktéž správní řízení, v nichž rozhoduje o nápravných opatřeních a o správních deliktech v jednom řízení. Avšak nikoliv v případě správního řízení ÚOHS-S540/2012.“* V odstavci 40. odůvodnění napadeného rozhodnutí pak Úřad uvedl, že *„v daném případě dospěl k závěru, že nebude projednávat v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S540/2012 část návrhu směřující proti úkonům zadavatele v rámci dané veřejné zakázky a současně rozhodovat o možném spáchání správního deliktu“*. Úřad tedy v rámci svého uvážení dospěl k závěru, že nevyužije možnost rozšířit z moci úřední předmět správního řízení zahájeného na návrh o řízení o správním deliktu.
53. V daném případě Úřadu nelze vytknout ani porušení zásady legitimního očekávání či předvídatelnosti rozhodování, jak to činí v rozkladu zadavatel, protože Úřad zcela srozumitelně, přezkoumatelně, správně a s předstihem (písemně) sdělil, že nebude společně rozhodovat o návrhu navrhovatele EUROVIA CS, a.s. ze dne 14. 9. 2012 o správním deliktu zadavatele (v odstavci 63. odůvodnění rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013), a následně řádně a v souladu se správním řádem zahájil správní řízení ve věci spáchání správního deliktu zadavatelem (oznámení o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S166/2013/VZ-5602/2013/514/MDI ze dne 27. 3. 2013). Úřad v tomto smyslu ničeho neporušil, a to ani právo zadavatele účinně se v daném řízení hájit, neboť v dané věci je jednoznačně zřejmé, které řízení se vede, a o čem bude rozhodováno; postup Úřadu byl v mezích zákona předvídatelný. Úřad tím, že vedl správní řízení o návrhu a správní řízení o správním deliktu *odděleně*, jednal plně v souladu s principy *dobré správy* (k těm Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 30/2008-49 ze dne 11. 9. 2008 uvedl, že *„Pokud principy dobré správy hovoří o nejvhodnějších prostředcích k vyřízení věci, mají se tím samozřejmě na mysli prostředky nejvhodnější pro uživatele veřejné správy, nikoliv pro správní orgán“*) a nevystavoval zadavatele nebezpečí porušení jeho procesních práv případně narušení rovnosti dotčených osob před zákonem, a tím plně umožnil zadavateli uplatnit své právo účinně se hájit v tomto správním řízení.

Námitka proti neoprávněnému vrácení kauce navrhovateli v jiném správním řízení

54. Zadavatel v rozkladu tvrdí, že Úřad zřejmě neoprávněně vrátil kauci navrhovateli EUROVIA CS, a.s. ve správním řízení vedeném pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ. K této námitce zadavatele uvádím, že v průběhu vedení správního řízení o rozkladu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 62 Af 57/2013-90 ze dne 6. 10. 2014 zrušil rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013, a také rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R54/2013/VZ-8821/2013/310/PMo/IPs ze dne 15. 5. 2013 a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že věc vedená pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ není nyní pravomocně rozhodnuta, je otázka dalšího postupu Úřadu v případě vrácení nebo nevrácení kauce ve smyslu § 115 zákona předčasná.

55. Kromě výše uvedeného uvádím, že tato námitka, kterou zadavatel napadá postup Úřadu po nabytí právní moci rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. ÚOHS-R54/2013/VZ-8821/2013/310/PMo/IPs ze dne 15. 5. 2013, tedy po pravomocném skončení jiného správního řízení, není námitkou brojící proti nesprávnosti napadeného rozhodnutí nebo řízení, které předcházelo jeho vydání ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu.

Návrh zadavatele na provedení důkazu správním spisem spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ

56. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu provedl důkaz správním spisem spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ, a to za účelem zjištění stavu věci týkající se vrácení kauce navrhovateli EUROVIA CS, a.s. Zadavatel je přesvědčen, že pokud byla kauce vrácena, byl by potvrzen jeho předpoklad, že „*souběžně běží dvě správní řízení o správním deliktu*“ zadavatele (tj. správní řízení pod spis. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ a správní řízení pod spis. zn. ÚOHS-S166/2013/VZ).
57. K návrhu na provedení důkazu uvádím, že v napadeném rozhodnutí a v tomto rozhodnutí byly uvedeny řádné a zákonné úvahy o tom, že ve věci správního deliktu zadavatele spáchaným zadavatelem tím, že nepřezkoumal námitky EUROVIA CS, a.s. proti rozhodnutí zadavatele o zrušení rozhodnutí o vyloučení uchazeče HOCHTIEF CZ a.s. z další účasti v zadávacím řízení a námitky EUROVIA CS, a.s. proti zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, je řádně a zákonně vedeno pouze jedno správní řízení, a to správní řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Z návrhu EUROVIA CS a.s. ze dne 14. 9. 2012 a z rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013 tak vyplývá, co je předmětem správního řízení o návrhu ze dne 14. 9. 2012, které úkony navrhovatel EUROVIA CS, a.s. návrhem napadl a v čem spatřuje porušení zákona zadavatelem, a v jaké věci (o jakém předmětu řízení) Úřad následně rozhodl. Proto považuji za nadbytečné provádět další listinný důkaz ze správního spisu ÚOHS-S540/2012/VZ.

Námitka proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

58. Zadavatel dále vytýká Úřadu, že jeho námitku litispendence (překážka věci zahájené) vypořádal nedostatečně, a v důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. K této námitce zadavatele uvádím, že Úřad se s touto námitkou zadavatele a s ní související argumentací vypořádal poměrně rozsáhle v odstavcích 35. až 41. odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, ze kterých vyplývá, že Úřad nevedl dvě správní řízení ve věci spáchání téhož správního deliktu.
59. Úřad správně uvedl (odstavec 37. odůvodnění napadeného rozhodnutí), že „*podstatou správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S540/2012 nebylo rozhodování o skutečnosti, zda se zadavatel v rámci předmětné veřejné zakázky dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona či nikoliv*“, a dále, že „*O tom, že předmětem správního řízení ÚOHS-S540/2012 nebylo rozhodování o spáchání správního deliktu zadavatelem ve smyslu § 120 odst. 1 písm. g) zákona svědčí nejen výroková část rozhodnutí č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013, ale i jeho odůvodnění*“. Tyto závěry Úřadu mají oporu v podkladech pro vydání napadeného rozhodnutí a považuji

je za správné. Předmětem správního řízení sp. zn. ÚOHS-S540/2012/VZ nebylo a není spáchání správního deliktu zadavatelem, neboť předmět správního řízení je vymezen obsahem návrhu. Návrhem ze dne 14. 9. 2012 navrhovatel EUROVIA CS, a.s. napadl úkon zadavatele – zrušení rozhodnutí o vyloučení HOCHTIEF CZ a. s., a úkon zadavatele – „zrušení veškerých dalších provedených kroků vedoucích k výběru nejvhodnější nabídky, včetně rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky“, a dále se domáhá, aby Úřad uložil nápravné opatření spočívající ve zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení vyloučení HOCHTIEF CZ a. s. z další účasti v zadávacím řízení a zrušení veškerých dalších realizovaných kroků; pouze o tomto předmětu řízení Úřad rozhodl v rozhodnutí č. j. ÚOHS-S540/2012/VZ-2901/2013/514/IMa ze dne 14. 2. 2013.

60. Úřad rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v daném případě nenastala překážka zahájeného či probíhajícího řízení v téže věci, což považuji za správný, přezkoumatelný závěr učiněný v souladu s dikcí § 48 správního řádu. K otázce odlišnosti věci, o které se řízení vede, v případě správního řízení o spáchání správního deliktu a správního řízení o návrhu odkazují na předchozí pasáže odůvodnění tohoto rozhodnutí. K dodržení zásady *ne bis idem* v daném případě plně odkazují na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména pak odstavec 37. odůvodnění napadeného rozhodnutí („Zásadu *ne bis idem* lze shrnout jako zákaz nového stíhání pro tentýž skutek, a uplatní se tehdy, když o určitém skutku bylo již vyneseno pravomocné rozhodnutí“).
61. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuji za přezkoumatelné. Používal-li Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí pojmy příznačné pro právní teorii (např. *res iudicata*, překážka *litispendence*) vždy srozumitelně uvedl, co v konkrétním případě užití rozumí pod těmito pojmy, což významným způsobem přispívá ke srozumitelnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Námitku zadavatele proto považuji za neodůvodněnou.
62. Jelikož zadavatel podal rozklad do všech výroků napadeného rozhodnutí, přezkoumal jsem také výrok II. napadeného rozhodnutí, jimž Úřad zadavateli za spáchání správního deliktu uložil pokutu.
63. Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zhodnotil způsob spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona a rovněž i okolnosti, za nichž byl tento delikt spáchán. Jako polehčující okolnost Úřad zohlednil skutečnost, že nedošlo k porušení práva stěžovatele souvisejícího s možností podat návrh k Úřadu, neboť stěžovatel, ačkoliv v souvislosti s jednáním zadavatele nebyl poučen o možném dalším postupu, podal v souladu s § 114 odst. 5 zákona návrh k Úřadu. Jako přitěžující okolnost shledal Úřad vztah zadavatele k vyřizování podaných námitek, tedy situaci, kdy zadavatel nerespektoval zákonem stanovené povinnosti vyplývající z § 111 zákona a podanými námitkami se de facto vůbec nezabýval. Úřad při stanovení výše pokuty rovněž přihlédl k ekonomické situaci zadavatele a uložil pokutu v takové výši, aby byly naplněny obě funkce pokuty, tedy funkce preventivní i funkce represivní. S ohledem na uvedené skutečnosti považuji postup Úřadu při určení výměry pokuty za správný a zákonný, neboť Úřad postupoval v souladu s § 121 odst. 2 zákona i se zásadami správního trestání.

VI. Závěr

64. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
65. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy